

Η Δ' ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΒΗΘΛΕΕΜ.

Ἡ Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν καί ὁ Κανὼν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἐψάλη εἰς ὅλας τὰς Ἱερὰς Μονὰς καί τὰς Ἐκκλησίας τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τὴν Παρασκευὴν, 19^{ον} Μαρτίου/1^{ον} Ἀπριλίου 2011, μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος καί λαμπρότητος εἰς τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως ἐπὶ τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου ἐν Βηθλεέμ. Τῆς ἀκολουθίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Βηθλεέμ τοῦ καί ἀνακαινίσαντος τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐν Βηθλεέμ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου καί τῶν ἱερέων τοῦ ποιμνίου.

Πρὸς τὸ συναθροισθὲν εὐσεβὲς Ὀρθόδοξον ἀραβόφωνον ποίμνιον ἀπηύθυνεν ἐποικοδομητικούς Πατριαρχικούς λόγους ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ θεοτόκῃ τό, Χαῖρε. Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις. Χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις».

Εἰς τοὺς ὑμνολογικούς τούτους χαιρετισμούς τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐμπεριέχεται τὸ ἀνεξιχνίαστον μυστήριον τῆς ἐκ τοῦ μηδενός δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ θείου Λόγου ἀφ' ἑνός καί τὸ σωτηριῶδες μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας ἀφ' ἑτέρου.

Καί ὁ μέν θεός Πατὴρ κινούμενος ἀπὸ ἄπειρον ἀγάπην, δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, ὡς λέγει ἡ Γραφή. Ὁ δέ ἄνθρωπος, ἀπολαμβάνων τὴν μετὰ τοῦ θεοῦ κοινωνίαν ἐντός τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς, ὅπου καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐπάρσεως, καταχρᾶται τῆς δοθείσης αὐτῷ αὐτεξουσιότητος, δηλονότι τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως ἐπιλογῆς μεταξὺ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ θελήματος καί τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ. Ἀρνούμενος δέ ὁ ἄνθρωπος τὸ θέλημα τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ, ὁδηγεῖται εἰς τὴν πτῶσιν του, δηλαδή εἰς τὴν ἐξορίαν του ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ἡ καλλίτερον εἰπεῖν, εἰς τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας του μέ τόν θεόν.

Ἐκτοτε τὰ δάκρυα τῆς λύπης θά συνοδεύουν τόσον τόν Ἀδάμ ὅσον καί τὴν Εὐαν, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή «...καί τῇ γυναικί εἶπεν ὁ θεός: Πλυθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καί τόν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα. Τῷ δέ Ἀδάμ εἶπεν ὁ θεός: ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, ἐν λύπαις φάγη αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου», (Γεν. 3,16,17,18).

Ἡ λύπη, ὁ στεναγμός καί τὰ ἐπὶ γῆς ἔργα τῶν πρωτοπλάστων ἐν προκειμένῳ ὑποδηλώνουν τὰ δάκρυα τῆς πτώσεως αὐτῶν.

«Πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάλαι ὁ θεός», λέγει ὁ θεσπέσιος Παῦλος, «ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ» (Ἐβρ. 1,1). «Ὅτε δέ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ θεός τόν Υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός», (Γαλ. 4,4). Ἡ γυνή δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀπὸ τὴν Παρθένον Μαρίαν τῆς Ναζαρέτ, ἐν τῇ ὁποίᾳ καί διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀνεξιχνίαστος θεία βουλή ἀποκαλύπτεται εἰς ἡμᾶς τοὺς

άνθρώπους διά τῆς συγκαταβάσεως τοῦ θεοῦ, κατά τήν ὁποίαν συγκατάβασιν ὁ θεός γίνεται υἱός τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ἄνθρωπος υἱός τοῦ θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τό μυστήριον τοῦτο τῆς θείας βουλῆς ἀναφέρεται καί ὁ Προφήτης Ἀββακούμ λέγων: «Κύριε εἰσακήκοα τήν ἀκοήν σου καί ἐφοβήθην. Κύριε κατενόησα τά ἔργα σου καί ἐξέστην», (Ἀββακ. 3, 1-2). Εἰς τήν ἐν πνεύματι Ἀγίῳ προφητικὴν ἐμπειρίαν τοῦ Ἀββακούμ ἀναφέρεται καί ὁ ἱερός ὑμνωδός λέγων: «Τήν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως Σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ κατανοῶν ἐκραύγασε, δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δόξαν τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου χαιρετίζομεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἰς τό ὑπερευλογημένον πρόσωπον τῆς ἀειπαρθένου καί θεοτόκου Μαρίας, ἡ ὁποία ἀναδεικνύεται ἡ νέα Εὐα, διά τῆς ὑπακοῆς αὐτῆς εἰς τό θέλημα τοῦ Κυρίου: «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου», (Λουκ. 1,38).

Αὐτό τοῦτο τό μυστήριον τῆς ἀνεξιχνιάστου θείας βουλῆς τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως τοῦ Ὑψίστου, δηλονότι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν.

Καί τοῦτο, διότι ὁ μέν Χριστός, ὡς ψάλλει ὁ μελωδός, καθίσταται τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, δηλαδή ἡ ἀνάστασις ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας. Ἡ δέ Παρθένος Μαρία ὡς ἡ νέα Εὐα καθίσταται ἡ λύτρωσις, ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τῶν δακρύων τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς τῆς Εὐας.

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοί μου, δέν δύναται νά κατανοηθῇ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διότι κατά τόν σοφόν Παῦλον, ὅντως «ἀνεξερεῦνητα τά κρίματα τοῦ θεοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί Αὐτοῦ», (Ρωμ. 11,33). Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τό ἀπό τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένον μυστήριον τοῦ θεοῦ ἐγένετο γνωστόν «ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς Ἐκκλησίας», (Ἐφ, 3,9-10).

Διά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, νά κατανοήσωμεν τό μέγα τῆς ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας σωτηριῶδες μυστήριον τῆς θείας ἐνσαρκώσεως διά τῆς πίστεως, τῶν ἔργων τῆς φιλανθρωπίας, τῆς νηστείας καί τῆς θείας τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων κοινωνίας. Μάλιστα δέ κατά τό στάδιον τοῦτο τῆς μεγάλης νηστείας, κατά τό ὁποῖον καλούμεθα νά ἐτοιμάσωμεν ἑαυτούς διά τήν ὑποδοχήν τῆς μεγάλης καί λαμπρᾶς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder